

СТЕВАН ТОНТИЋ

ШЕСТ ЛЈУБАВНИХ ПЕСАМА

БЕЗ ТЕБЕ, ЛЈУБАВИ

Без тебе, љубави, данас сам илџиак,
Празан као чисти лист џаира.
Нема дубине из које је врџло,
У коју бих оџеџи, бачен овамо
Ко леџиак Божџи, исџисан свиџиак,
Смио да се зџурам – у џвоје крило.
Ни добро ни зло мене не дира.

Иџчуџан је кориџен мирисноџ биља,
Сџабла џџио ми је расло из срџа.
Посљедњи џриџаџељ џаље ми знаке
Да ме се наџад и он раџосиља.
Шџио џримим у се, џио изџрџам.

Оно џџио је џаџансџвеном руком
У моме срџу, кожи и ранама,
Умџесџио мелема уџисано било,
Све је џио џуџим вџеџром избрисано,
Све у окуџен зрак извџеџрило.

ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА

Она бјеше његово сунце на земљи.
Оћкако је умрла, преселивши у подземље,
Орфеја мучи неописива чежња.
Узалуд му око главе лејрцају тице,
Живоћине га њуцкају по тијелу и лири,
Дрвене свија гране према њему –
Орфеј оилакује љубав, криомице.

Очајан, Орфеј силази у подземље
Не да Еуридику изведе на зрак,
Већ да остане са својим сунцем,
Да сједињени уништи свејски мрак.

Али је забуном кренуо најоље
И још се осврнуо се за њом...

А да ју је извео на овдашњу свејлост,
Толико би га забљеснула њена љејоћа,
Да не би могао да свира и њева.
Сиржио би га њен неземаљски сјај,
Почело би да зрми и сијева.

Није ли чежња, коју њјесма слави,
За мршвом драгом у подземљу,
Једини облик бесмрне љубави?

ОДИСЕЈ И ПРОСЦИ

Ја, Одисеј,
Враћивши се на Итаку
Послије свих незамисливих дођодовиџина,
Имао сам највише овај,
Прилично мирољубив план:

Не бих љубио дрске просце своје Пенелое,
Ма колико досађивали злућим њонудама,
Знајући да су безизлечне.

Зашто их одједном љубити доћићи?
Можда се из људости њих нових итакуна
Може више извући?

Ајолон и Ајена увјеравали ме
Да ми с љаве због њих неће љасити круна,
Да нам у дом уносе нељходну живост,
Увећавајући љрићом и моју славу,
Славу мужа силно љожелне,
Ласкавим љонудама изложене жене.

Моја љрићелљивост и Пенелойина вјерност
Твориле би најљећци љубавни савез
У цијелом хеленском и варварском свијећу,
Брак који одољјева ударцима судбине.

И Хомер би без сумње био задовољан
Мојим изнова љоказаним љукавсћвом.

Ал осћаде о свему крвава слика,
Кад је из мене љровалила љубомора
Поносног мужа и раћника.

ГУЈЕ У ЊЕДРИМА

Моја жена тврди да сам све више
Изложен ћудима унутрашњих духова –
Својих шапавих, одмешнутих „ја”,
Од којих сваки на љубав кидише
У склопу удруженог злочиначког поухваћа
У којем се не бирају средства,
Гдје не познаје ни браћу браћа.

Ја онда сћанем да јој глумим
Господара свога унутрашњега вилајетца,
Тврдећи да све држи под контролом
Моје централно, главнокомандујуће ЈА,
С којим настојам пред државним власицима
И тим унутрашњим непријатељима
(Тим ЈА-приврејцима и смукљивцима)
Који се у мени често ломају
Између вјерности и издаје,
Улазећи у сумњиве савезе,
И при том се нико од њих не каје.

Све ћу што ускоро јавно да забраним.
Бојим се да гђе у њедрима храним.

НЕСРЕЋНИ УБИЦА

Повремено ми на сан дође човјечуљак
Који се спремао да ме убије
Док сам живио у зраду
У доба највеће погибије.

Не знам зашто ми се јавља:
Не садам у квалитетне кандидате смрти,
Нити сам му више на дохвати руке.

Изгледа да није обавијештен
Да имам своју вјерну чуварку
(А можда је бацио око на њу?)
Која се држи обавеза
Свечано преузетих још на вјенчању.

*А ноћас сањах да је њај несрећник,
Незадовољан уловом људских њримјерака,
Диљао руку сам на себе,
Тако да бијах мало одахнуо,
Рекавши: земља, буди му лака!*

КАД ЈЕДНОГ ДАНА МОЈА ВОЉЕНА

*Сћрећим њија ћу
И како ћу
Кад једног дана моја вољена
(Љубоморно небо узме је к себи)
Пређе у царство свейих сјена.*

*Тужиће за њом
Земља којом сад газимо
Не базирућ се на њлеменске међе,
Али ће јој се обрадоваи њена
Насмијана васељена.*

*То ме њомало већ њјеши.
Мада бих њу уијеху волио
Да додирујем руком,
Милујем као Адам своје ребро
Прије но њио се од мене одријешу.*